

109.11), sembla derivat collectiu (-ARES), o augmentatiu, del mot que en cast. s'ha conservat viu en alguns dialectes, amb el sentit de 'lloc, dèbil de vista': *cegama* «cegado» a Aragó i Àlaba (DECH II, 66a42, i RFHisp. VI, 175): semblava deriv. del cast. *ciego*, però era pura aparença, car tant *cegama* com el nostre NL provenen de l'arrel àr. *sqm* 'estar malalt, ser dèbil' (àrab comú), *saqam* «languere», *saqim* «languidus» (RMa, 450); *saqam* 'malaltia, estar dèbil' (PAlc, 233b32, 39).

No es veu gaire clar, que d'aquest arabisme pugui venir, o derivar-se de la seva arrel, un antic *Beniçama-ya*, que devia ser prop de Biar, car en un document de 1280 va en companyia de *Negret* (despoblat de Biar) (EEMCA III, 272). La terminació: ¿seria romànica com *-às* en *Segamàs*?; de tota manera no sembla possible passar a *-àja* des d'una base aràbiga com *saqami*. Més aviat, doncs, del NP *sumàjjiba*, *-majjib* (Hess, 30) pertanyent a l'arrel *smh* 'ser bo, benèfic, clement' molt fecunda en NPP d'Àrabià: *sumajjib* (Hess), que pròpiament és el diminutiu de l'ar. *samih* 'suau, indulgent'; si bé amb *sam-* (no *sum-*) per influència de l'arrel *saqm-*.

Saudér, pda. extensa que va des de Sollana (xxxI, 25 45.4) a Almussafes (xxx, 191.9), o bé és un NL repetit en aquests dos termes, veïns i bastant grans. Com etim. es podria pensar en un derivat de *sayda*, l'ètimon del cat. *sosa*, o bé en *saydā* 'melancolia'; però llavors no s'explica prou el sufix *-er*, aplicat a mots aràbics no catalans.

Heus aquí per què jo he pensat que hi tindria més part un altre mot aràbic, mal sigui d'ús poc general i estructura un poc anòmala: es tracta més aviat d'un antic *sūdād* o *sudād* o *saydād* «pouvoir, grandeur, autorité de chef» (des del Djauharí, el Firuzab. i tots els diccionaris clàssics: Lane), *sūdād* «generositas» (RMa, 121a7f, 407.3) (arrel *swd*). Partir simplement d'aquest a penes sembla possible: car tampoc hi coincideix el diftong ni la *-r* ni consta gaire en l'ús magrebí ni hispànic (no en Dozy, PAlc, Beaussier etc.).

Per a *Saudér* cal, doncs, recórrer a alguna contaminació, de la qual ens dona la clau l'ètimon de *Sabdén* (i var. *Saudén*), art. infra. En conclusió crec que aquí es va canviar *Sauda* en *Saudé* per infl. de *Saudé(n)* infra, i s'hi afegí *-r* per infl. del sufix i potser també la del cultisme oriental *saydād*.

D'aquesta arrel vénen altres arabismes toponímics que exposo a l'art. *Sabdén*, sense donar lloc a gaire escrípsols.

-*Saura Bene(s)*~, te. Beneixama, veg. *Sabre*, supra.

Secanor, despoblat de Beniardà segons SSiv., 105 < àr. *sūq an-nūr* 'el mercat del foc'. I allí prop (tots dos són a la vall de Guadalest): *el sekařōt* < *sūq ar-rušd* 'el mercat de la rectitud', a Benifot (xxxv, 37.5).

-*SecliBeni(s)*~, te. Castell de Guadalest (xxxv, 22.11). Ha de contenir un adj. aràbic del tipus «nisba» en *-i*; però hi ha moltes possibilitats: pensem sobre-

tot en un *saqrī*, derivat de *saqr* 'falcó' —*Saqrī* usat com NP, a Algèria (GGAlg.), i a Àrabià (Hess, 29)—; o bé *šabrī* 'penyalós', deriv. de *šabra* 'roca'; o bé *siqīlī* 'sicilià arabitzat'.

Les Sejasses, Ombria de ~, te. Cincorres (xxxIII, 15.10): crec que és enganyós l'aspecte d'un deriv. del cat. (pre-romà) *siŋja* (perquè això en mossàrab tindria forma *č-y-č*): deu venir de l'ar. *zağāğ* 'vidre, got de beure', o del seu derivat *zāğğāğ* 'vidrier'; *az-Zeğğāğ* fillòleg sirià (a. 923) despulat en el dicc. de Lane; cf. *Vallvidrera*.

Sena, Molí de *sēna*, te. Xirivella (xxx, 33.24) i un altre molí de *sēna*, te. Mislata; *La Torre Sena* (o pron. *la tořosēna*), te. Penàguila, probablement *rihā as-sāni* 'molí del senier'; i el de Penàguila és traducció parcial de *burg as-sāniya*, d'on ve el tort. *Burjassénia*.

La Senaqueta, pda. de Miravet, vora l'Ebre (Iglésias-S., *Guies* II): nom que m'indicaren a Miravet, de fonts autoritzades (si bé no l'hi vaig recollir de viva veu), en l'enq. de 1936 (XIII, 80 ss.): de l'ar. *az-zanāqāt*, pl. de *zanāqa* 'carrer d'una població', 'barri' (cf. DECH, s. v. *zanja*).

Séquia: aplego aquí uns noms interessants de séquies valencianes: *Séquia de l'Or*, la que oficialment es diu «canal del Túria», del qual s'alimenta, a 2 k. de la mar (nom que Beüt traduí *Acequia del Oro*, *Supl. Lit. de Levante*, 27-i-1956): versemblant que el nom *or* no sigui més que una disfressa d'un mot aràbic: *saqiya al-dayr* 'séquia del cercle, s. de la rodalia' o bé *s-al-ay-lağ* (pl. de *lauāğ* 'litoral'). *El sequiasset*, te. Silla < *sakiya s-sājjid* 'la séquia del Senyor'. *Sequiars*, pda. de Benigànim i de la Pobra de Rugat (GGRVa. II, 34, 66), potser no són mers collectius catalans sinó extrems secundàriament de *Sequiasset*. *La Sobressé*, nom d'una séquia petita del te. Algímia Bnia, potser < àr. *as-sārb as-sāni* 'el canal del senier' (xxx, 35.4).

La Simola (simóla), te. Fondó de les Neus (xxxvi, 83.16), probablement del NP *Za(m)mūr* o *Zāmūrī* (usuals a Algèria: GGAlg.), de l'arrel àr. *zmr* 'aplegar, reblir' (Dozy, *Suppl.* I, 602-3); d'on *zumra* «congregació», *zamra* «fistula», cast. *zambra* (DCEC IV, 818 b41 ss.); cf. el rífeny *zimorz/zam-* 'ullastre', i el cognom cast. *Simorra*. Rincó de *samōra*, terme de Vilamarxant (xxx, 109.5).

Çoayfa, paratge en el límit entre Valldigna i Xaraco, segons un doc. de l'a. 1300 (BSCC XVII, 35), tot i no tenint-ne confirmació ens en podem refiar, per l'estructura, que és evidentment la d'un diminutiu aràbic del tipus tan copiós; però és difícil indicar preferència entre les moltes possibilitats de concretar-ho:

1) *su'āifa*, dim. de *sa'af* «palma» (RMa, 117b), en diccs. clàssics «rameaux ou feuilles de palmier», dim. que coincidiria amb el cat. *palmó*, cast. *palmito*. 2) *šuyāifa*, dim. de *šaiř* o *šaiřa* 'estiu' (i 'ofensiva guerrera